

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—I la seva posició, quina és?
—La més comoda: passar desapercebut!

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. -:- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Tots els dies de l'Opereta vodavillesca

El hombre invisible

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

LA VENUS RUBIA

per Marlene Dietrich, en espanyol,

NO ES PECADO

per Mae West

NEBLINA

per Reginald Denne

CÓMICA I REVISTA

EL MILLOR ESPECTACLE D'ESTIU

KENNEL

CURSES DE LLEBRERS

TOTES LES NITS

Dissabtes i festius, tarde i nit

Taxis col·lectius i autobusos lletra P.
des de la Plaça Catalunya

Aviat, inauguració del Kennel de Sarrià situat a la carretera de Sarrià, junt al camp de l'Espanyol.

ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES

ESCAPATES DE CAÇA

VENDES AL COMPTAT I A TERMINI

RADIO SALMERON

SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280

Es sol·liciten agents

TOROS MONUMENTAL

2 formidables curses de braus, 2
per als dies 12 i 13 d'Octubre. FESTA DE LA RAÇA

Dia 12 a dos quarts de quatre de la tarda

8, VALENTS BRAUS, 8

6 del Comte de la Corte i

2 de D.ª Casimira Fernández

pels matadors

M. Lalanda, Armillita

M. Bienvenida i Rafaelillo

El programa de la Mercè superat

Entrada 3 pessetes

Dia 13, a tres quarts de quatre de la tarda

6 BELLÍSSIMS BRAUS, 6

de D.ª Casimira Fernández, Vidua de Soler,

pels matadors

Niño de la Palma

Cagancho i Armillita

Entrada 2'50 pessetes

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessetes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessetes

Reflexions

E què serveix enganyar-se?

Generalment s'exerceix la censura per no ésser censurat.

Tot va bé! Tot és grandesa! El bé patriòtic exigeix un mutisme defensiu. Els protegits, sense la veu lliure de l'opinió, es troben en el millor dels móns i tallen i cusen com els plau. Després es senten les conseqüències.

* * *

Patriotisme!

Es anti-patriòtic dir la veritat quan aquesta veritat va contra la tasca dels qui manen.

Hem dit *tasca* per donar algun nom al que es fa quan s'és Poder.

Però aquesta veritat, una vegada han passat les actuacions dels Dirigents, sura i us troben davant d'una buidor absurda, d'un desgavell patentat, d'unes directives de fallida: això sí: *incriticats*.

Els Dirigents han pogut fer el que han volgut sense ni la molèstia *d'escoltar*.

* * *

¿Què passa a les nacions sense veu?

Que hi ha un gran silenci de poble, però que, sota d'aquest gran silenci es sent el soroll dels armaments, i dels esperons.

* * *

No es salva un país, inflant-lo.

No es salva un país fent-lo viure de llegendes i grans històriques.

No es salva un país perquè uns quants energúmens interessats proclamin que tenen *Salvador*!

El sol fet d'acoblar-se per a cridar que es té *Salvador* pressuposa el coneixement que cal que el país sigui salvat, i els països no es salven ni amb discursos, ni retratant els salvadors *en positures* cesàries.

* * *

¿Que l'home providència existeix?

Existeix l'home! Suprimim això de providència!

L'home que es volta d'homes i empeny el país envers millors destins.

Però consti que aquest home no serà complet si puja per mitjà d'un ofegament de veus: pot ésser un home providència això sí, mig home, per uns temps més o menys llargs. Però els destins d'un poble no s'improvisen: es fan. Les grans obres fermes volen més d'una generació; són filles d'una *continuació*. Tot el que no pugui continuar, és feble!

¿Com veu la política un espectador desapassionat? De faiso interessantíssima! De sobte sorgeix un nom. ¿D'on ve? Li saben orígens obscurs, preparació deficient, història tèrbola. I aquell nom s'enfila, s'enfila, fins a ésser-ho tot. Pot tocar les coses més complicades, pot tenir a la mà els afers més difícils, pot ésser àrbitre dels ressorts més vitals. Milions d'homes hauran de confiar en la seva directiva, que tothom sap que no pot ésser directiva. ¿Quin misteri presideix el seu enlairament? Misteri! ¿Quina puixant força el sosté? això ja no és tan misteri, però... ¿Quines han estat les seves conviccions? Un addictisme de ca, algunes vegades, i altres una incoherència d'adaptació força cotitzable: s'ha pogut passar de la vel.leïtat dictatorial,—amb benediccions i tot—, a la fermesa republicana, dita innegable.

¿Però es possible que homes així estiguin davant dels destins d'un poble, que tinguin el deure de dirigir un poble? ¿Es possible, és possible? En política és possible tot: el més absurd, el més incoherent, el més inversemblant, la sorpresa més estrambòtica. En política un drapaire, que no sàpiga on cau el llac Aral es pot convertir en Ministre d'afers estrangers.

* * *

El Napoleó de «Campo di Maggio», tret per Giovachino Forzano d'un escenari de Benito Mussolini, diu coses com aquestes:

—«¿Qué hi fa que corrin rius de sang, si hom pot realitzar un somni saludable?»

—«L'home que vol ésser l'Emperador de tot Europa no s'ha d'accontentar essent un petit rei que mata pel sol plaer de guardar la corona i posar a ratlla els diputats d'una assemblea democràtica»...

—«No hi haurà millor llavor que la que jo sembri en el solc que hauran obert les boques dels meus canons».

—«¿ Qui és l'home que no es resignaria a ésser apunyalat amb la condició d'haver estat abans Cèsar?»

—«La Pau!; la pau! Els pobles només tenen dos desigs: no fer guerra i no pagar impostos»...

El Napoleó de «Campo di Maggio» veu els anglesos com la seva ombra negra.

Bona lliçó per a tots els qui s'hagin sentit Napoleons.

Una cosa només diferència el Napoleó de «Campo di Maggio» dels seus imitadors i dels que sembla que volen parlar amb boca cesària i napoleònica; unes paraules que Napoleon diu a Fouché, tal vegada escapades en un moment sincer i incontrolable: «Amor- daçar la premsa és l'absurd més gran que pot cometre el qui governa.

* * *

Un any llençat, un any que no dirà res en la vida d'un poble. ¿Quina responsabilitat contreuen els qui així llencen el temps?

A dalt un joc d'entre portes, a baix un marriment intens.

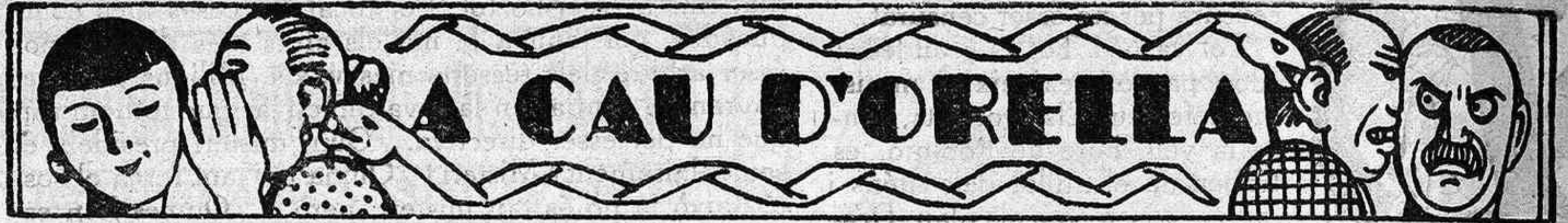
Situació letàrgica en dies de grans problemes; llosa feixuga que té doble pis del que té. Una interinitat sostinguda amb baionetes. Ni un nom ferm. La convicció que columnes de fum sostenen l'Estat. Un parell de cares albiradores, però res més... I la pregunta obsessionant que es repeteixen els qui reflexionen: ¿on anem? ¿què es prepara? Lluita entre portes que ha de continuar, desentesa dels de baix i abrigada amb paraules on es sent allò, ja tan poc sonor, de «pàtria», de «sacrifici», de «deure», d'«amor al poble?».

* * *

¿Es possible comptar com a sòlids uns temps en els quals no es pot dir que el pa és pa i que el vi és vi! «Mano»! Es *mana* quan es suprimeix el governar. I és que per a governar el primer que s'ha voler tenir és orella fina.

Quan es mana, n'hi ha prou amb la porra i el ca cerber.

Assegurem, per la nostra part, que els qui *manen* mai no hem estat patriotes. Patriota és el qui *governa*.

Els afavorits

Nosaltres no hem pogut dir al senyor Jaumar de Bofarull que és un obsessionat de la burocràcia municipal i que un Conseller de Governació ha de servir per a alguna cosa més que per actuar de senyor Estevet de botigueta.

Altres li han pogut dir que amb l'excusa del carnet electoral havia fet entrar vuitanta temporers innecessaris, cosa que no se li pot dir, car els treballs extraordinaris mai no es poden fer amb la gent que hi ha a la casa.

Uns mots justos han cridat les ires roges dels senyors de la caixa dels llamps. Uns mots injustos han tingut benevolència.

I ja no ens estenem més. Aquesta petita queixa pot tenir la mateixa sort de la nostra passada constatació, malgrat allò de la «benevolència» i d'altres músiques «pacificadoras».

¿Què hi podem fer, si no som dels afavorits?

Una topada amb Royo i Villanova. Diàleg.

—El senyor Azaña ha passat per un fort perill: ha topat amb el Royo i Villanova.

—Royo i Villanova no pot res contra el senyor Azaña. Azaña té molt bons arguments.

—Sí, però Royo i Villanova s'hi pot fer a cops de cap i un cop de cap de Royo i Villanova deu fer mal de debò. El té tan dur!

El Líric Català. A cau d'orella, senyor Duran i Ventosa.

Doneu al líric català 15.000 pessetes, eh? L'Ajuntament li'n dona 10.000.

Dos senyors, que mai no havien pensat fer-ne, s'han empescat això de fer líric català, amb vistes a les pessetes de la Generalitat i de l'Ajuntament.

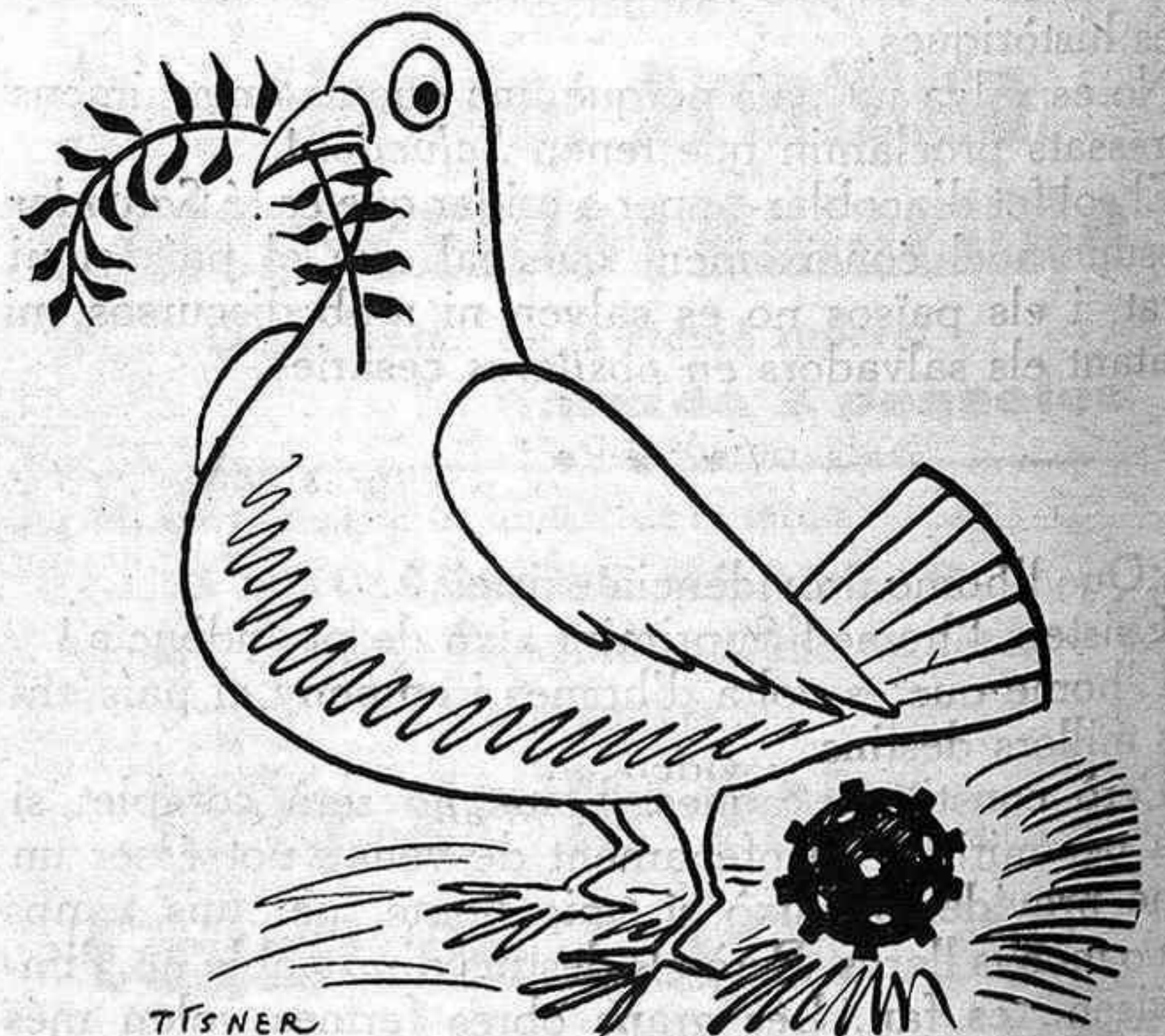
En la seva empescada, s'han recordat d'un nom que té prestigi popular: el de l'Ignasi Iglésies. I com és natural, el nom d'una obra lírica de l'Ignasi Iglésies, ha servit d'esquer: «La baldufa d'or».

Aquests senyors, en el seu entusiasme per a l'obra del poeta dels humils, ni sabien qui l'havia musicada. I

ens han parlat de «La baldufa d'or», musicada pel Mestre Morera. És igual: es tracta de caçar uns diners a l'Ajuntament i a la Generalitat. ¿Què serà aquesta temporada de líric català subvencionada amb 25.000 pessetes! Res. Unes pessetes llançades i una bona idea malmesa, car no creiem en empresaris espontanis que únicament pensin en teatre líric català quan veuen diners davant del nas.

El Líric Català, ben portat, podria ésser un èxit. Hi havia qui tenia fets treballs seriosos per a la seva implantació. Però han vingut els «llestos» i se n'han emportat les pessetes.

¿Què passa amb els «llestos», senyor Duran i Ventosa? Per la temporada passada de Teatre Català, tot-hom sabia que la Nicolau no podia fer res per al Teatre Català. Ella fou subvencionada. Pels antecedents dels subvencionats per a fer líric català es pot dir que és vist que no faran res per a aquest teatre! Sota el pont de «La Baldufa d'or» hi passaran dues o tres carrincloneries, i avant, sense ni un criteri ni una continuació. Ja s'hauran despès les 25.000 pessetes. ¿No li sembla que això és llençar els diners, senyor Duran i Ventosa? ¿Què de l'altra manera se l'hauria pogut acusar de tenir la culpa de no haver funcionat cap teatre català? ¿Es que

El colom de la pau ha post un ou!

per a Catalunya i la seva autèntica literatura val la pena que funcionin com funcionen?

Subvencions com aquestes fan més mal que bé a la nostra literatura dramàtica o a la nostra música nacional. Representen el triomf dels «llestos», o sigui del que no deixa rastre, sobre el que hauria d'ésser obra dels capacitats, i un pas en ferm!

Paraules d'un general

Transcriurem unes paraules del general Sánchez Ocaña: —«Durant el temps que he tingut al meu càrrec l'ordre públic, m'he pogut convèncer de la bondat dels catalans, puix que tots els delinqüents, especialment els habituals, porten cognoms forasters».

Així deu ésser! Nosaltres també creiem que els catalans són bons, massa bons. Per això obliden amb excessiva facilitat les moltes vegades que escolten que es repeteix allò de «esos catalanes»...

¿Volem salvar Espanya?

Si voleu salvar Espanya, «el Barón de Viver», aquell «Barón que es va salvar primer ell, quan l'Exposició Universal de Barcelona, us donarà la recepta. «L'Esquilla» també us la donarà:

—Cal que envieu, almenys una pesseta, a la «Derecha de Cataluña» per a poder fer un present de noces a Don Juan de España, del qual es cronista digníssim el «Caballero Audaz».

Don Juan de España, que és «hombre de talla y fortaleza», si li envieu moltes pessetes s'avindrà a fer de salvador portant vora d'ell el perinclitíssim «Barón de Viver», del qual tan bons records, guarda Barcelona. Aquest Don Juan de España, una vegada casat, començarà a fer-se sentir, car ell, per renúncia dels

altres germans i per la llei «neosàlica», és el qui hereda el tron d'Espanya. I d'ell ens depèn la salvació.

Correu-hi, doncs, tots: Envieu, almenys una pesseta, «al Barón de Viver» perquè serveixi per a fer un present de noces a Don Juan de España.

Sembla que aquest Don Joan té grans desigs de fer-nos el petit favor de portar-nos la salvació. I pel que fa referència al «Barón de Viver», ja no cal dir amb el goig amb què salvaria un altra vegada les caixes Municipals de Barcelona.

Cal animar-se! Només una pesseta, una!

¿Ja us hi heu habituat?

—Què preguntes? Si ens hem habituat a dir només el que ens deixen dir?

—Ja fa un any!

—Sí, fa un any, però nosaltres no ens hi hem habituat. Els qui s'han habituat a la tranquil·litat del silenci són els altres. Poden fer el que volen sense que la crítica els arribi.

—El poble fa la crítica en veu baixa!...

—Però ells no la senten. Són les planes del diari, o del setmanari, el que els espanta. La protesta del poble, els passa lluny. Després has de tenir en compte que l'home polític s'enganya ell mateix amb molta de facilitat, car tot el seu esforç té tendència a enganyar-se. Estan tan fets a l'elogi dels incondicionals! Desitja tant continuar! Són tan propensos a l'optimisme!

—Ja fa un any que només podem dir el que ens deixen dir! Tot un any!

Una Espanya «canyí»

Nosaltres coneixem la «canyització» de Barcelona, per l'èxit que hi té la Lola Cabello, les sessions de Juanito el Dorado, i la voga de «Rocio», «Maria de la O», «Maria Magdalena» i un altra «Maria» que encara no ens ha entrat a la memòria.

Però la nostra ciutat encara no es tan «canyí» com Pontevedra. «A Nosa Terra», el butlletí del partit galleguista, ens assabenta que la solemnia inauguració de l'Institut de Pontevedra, a la qual assistien les autoritats civils, militars i acadèmiques, va començar amb les notes de «Rocio», —escoltades amb fervor—, i va acabar amb els entortolligaments d'una «carioca», desitjada remenar per tota la concurrència; en els ulls se'ls veia.

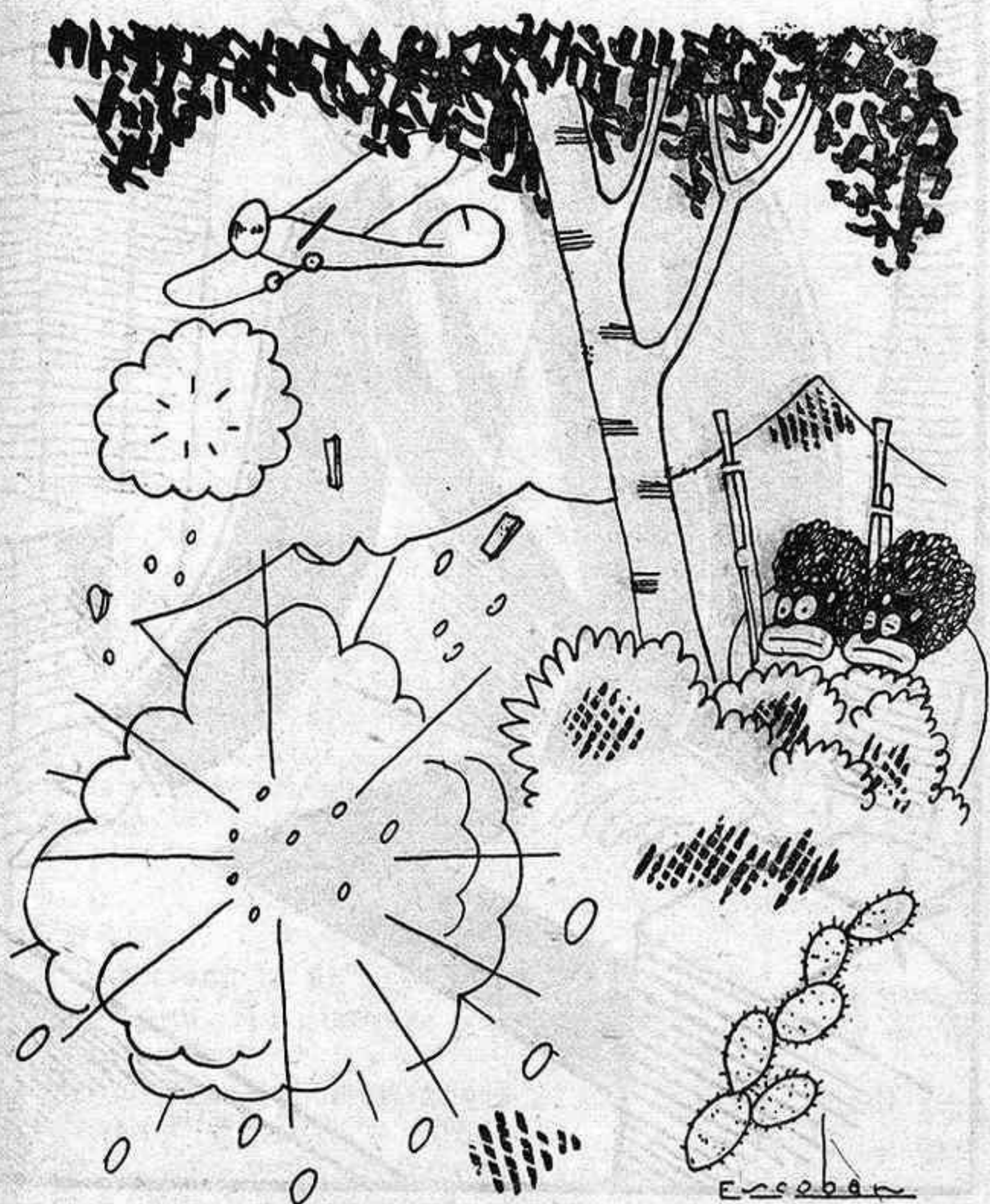
Això dona gust, això! I això marca una època! quan uns estudis superiors comencen amb «Rocio», ¿com deuen acabar?

Sentim un xic d'enveja a Pontevedra. Es més «canyí» que Barcelona. La Nostra Universitat, per ara, encara no s'ha obert amb música tan adient. Això no vol dir que quan estigui degudament intervinguda, aleshores...

La Ceda i la Lliga

En Cirera i Voltà, l'aspirant sobresortint a Cambonet de la Ceda, té els ulls fits a la Lliga i intenta fer tot el que la Lliga fa.

Ja prepara tècnics, com la Lliga. La Ceda ha de tenir tècnics que equivalguin als Ventosa i Calvell,

Ja et dic jo...

—Què passa?

—Res; una proclama que ha explinat.

als Tallada, als Bausili i fins, quan tinguin diari, periodistes que equivalguin als Josep Pla i Manuel Brunet.

Per això el senyor Jaumar de Bofarull: s'especialitza com a estiracordetes, amb gran contentament i admiració del gran Cirera. I per això altres s'aniran especia-

litzant amb la perseverància i tossuderia amb què ho fa el senyor de Jaumar.

—«I quan ho tinguem tot a punt, quan els nostres es llencin,—diu el senyor Cirera, cirerejant amb èmfasi—¡ ai de La Lliga!

—Ai, de la Lliga!—repetim nosaltres!

GLOSSARI

Públics populars i públics... dels altres

El poeta andalús Garcia Lorca—poeta intel·ligent i intel·ligible, que val tant com dir un poeta autèntic—ha tingut unes paraules entusiàsticament cordials per al públic d'obrers que diumenge va escoltar religiosament el recital de poesies de l'autor del «Romançe de la Guardia Civil». Tant de bo haguessin pogut afrontar-se amb un públic així les notabilitats musicals, per exemple, que vénen contractades a Barcelona per actuar, amb caràcter d'exclusivitat, davant de gent tan ben vestida com estúpidament incivil, tan snob, amb snobisme de nou ric, com xerraire i grollera!

La intenció de les Juntes Directives de les associacions musicals és bona; però una gran part dels socis d'aquestes meritòries entitats, dignes d'un personal millor, malmet l'eficàcia cultural d'unes manifestacions artístiques destinades a rics o a cretins amb smòking i amb vestimenta de «soirée».

Els qui hagin tingut l'avinentesa d'assistir a algunes d'aquestes solemnitats musicals, hauran pogut constatar de prop, enmig d'una bonior de xerrameca intolerable, tot el gruix d'ordinariesa i de mal gust dels qui s'atreveixen a qualificar-se de classes directores.

Jo he vist, en el «Palau de la Música Catalana», a l'eximi Pau Casals imposar iradament silenci als senyors mal educats i àdhuc amenaçar-los amb l'arquet. Jo he presenciat com aquesta turba enjoiada i perfumada rebia amb un esclat sorollós d'enriolament salvatge l'aparició d'un artista negre, el tenor Ròland Hayes.

¿Què dimoni deuen xerrar aquestes comares i marmanyeres, en plena sala de concerts, que no s'ho puguin dir en els «teaderos» de casa seva? Generalment, aquestes senyorasses i damiselles que ocupen malaguanyadament una posició social que escauria més, ben aprofitada, a les que per llur dissort han de trescar amb el fregall i l'escombra, parlen una mena d'argot que tenen la pretensió que sigui l'idioma castellà.

Si com a mostra n'hi ha prou amb un botó, jo he recollit en els meus apunts un saborós i autèntic diàleg que vaig tenir l'honor i la tristesa d'escoltar a la sala del «Palau de la Música Catalana» una vetlla de concert a càrrec del violinista Fritz Krèisler. Les qui parlaven eren dues cotorres amb apariència i escots de senyora. «Ustedes por aquí! Quien lo había de decir...», diu una. Contesta l'altra: «¿Son ustedes socias?» Respon la interpel·lada: «No. Nosotras estamos aquí por Cabot» (Joaquim Cabot, el president de l'«Orfeó Català», que alguns coneixien més aviat com a joier). «¿Y quien es Cabot?». Estupefacció d'una de les dues cotorres: ¿Qué me dice? Usted no sabe

quien es Cabot? Si es el todo de aquí!!!». Mentrestant, el gran violonista desgranava «La Folia», de Corelli.

Ah, si Krèisler, com Alma Simpson, Arnold Schoenbèrger, Jacques Thibaud, Nina Kòchitz i tants i tants d'altres haguessin pogut abocar el tresor del seu art en la massa bategant i comprensiva del públic de treballadors de l'Associació Obrera de Concerts o bé en aquesta munió popular convidada pel meritíssim i heroic «Ateneu Enciclopèdic Popular» el passat diumenge al Teatre Barcelona per assaborir i convertir en pròpia sang els versos de Garcia Lorca! Quina altra impressió se n'haurien emportat de Barcelona, i com hi hauríem guanyat tots plegats!

He dit ja manta vegada i en diverses ocasions, que el poble, a Catalunya, és la nostra selecció i la nostra aristocràcia. I si hi ha algú que s'entesti que manin els selectes i els aristòcrates, ja sabem a qui pertoca el govern a casa nostra.

Amics de l'«Ateneu Enciclopèdic Popular», de l'«Ateneu Polytècnicum» i dels altres ateneus del poble, als quals us neguen una mísera subvenció. Com sempre, ens haveu fet quedar bé. Moltes gràcies, i no defalliu!

PANICAL.

— Queda constituït el Comité dels sis, el qual nomenarà el dels vuit, i aquest el dels deu. el dels deu el dels quinze, i així successivament...

Esports

Cronòmetre

Les agressions als àrbitres, el Col·legi i la Federació

Ha començat la temporada amb els incidents de sempre als camps de joc i el Comitè de Competició de la Federació Catalana ha decidit, com sempre, d'intervenir enèrgicament i ha recomanat al Col·legi d'Àrbitres que sigui sever i que els col·legiats obrin com han d'obrir en moments difícils, per no exposar-se a les sancions que manen els Reglaments per als casos de tolerància o de manca d'energia. També el Comitè de Competició federatiu ha recordat als clubs i jugadors, en una circular, que tenen el deure de portar-se sempre com a esportius veritables i que seran implacables en la sentència quin algú incorri en falta, per tal d'escarmentar així i evitar la repetició de fets lamentables.

Sembla que enguany el comitè s'ho pren de bona fe i que va per feina de valent. Creiem que no farà com altres Comitès que han passat també les circulars amenaçadores per fer un cop d'efecte i que han deixat els reglaments de banda escoltant les recomanacions o les influències de determinats clubs quan ha arribat el cas de fer justícia. Pensant així, s'explica que ens sorprengui un fet que ha passat aquests dies a la Federació sense que ni el Comitè de Competició se n'hagi donat compte ni que el Col·legi d'Àrbitres se'n mostri assabentat.

Parlem de l'alçament del càstig de sis mesos imposat al jugador Borràs, del Sans, al qual, el Consell Federatiu ha considerat prou castigat amb tres mesos de vacances estiuenques quan el Comitè de l'any passat li havia posat sis mesos d'inhabilitació per agressió a un àrbitre en el curs d'un partit.

¿Es que el jugador Borràs no havia comès la falta el mateix que tots els altres que han posat la mà damunt de l'àrbitre, suprema autoritat que en els camps ha d'ésser respectada? ¿Es, potser, que ens trobem davant d'un cas d'influències i de debilitats federatives?

Essent així, ¿per què ha callat el Col·legi d'Àrbitres i no ha posat el crit al cel com altres vegades en què fins ha recorregut a la Federació Nacional per protestar d'aquestes febleses dels senyors encarregats de fer complir un reglament que ells no poden alterar ni mixtificar mai, si no volen incórrer també en falta punible?

¿Serà cert que el Col·legi d'Àrbitres ha estat pregat de fer els ulls grossos en aquest cas, i que un compromís dels Directius del Col·legi els impedeix de protestar del que no haurien de permetre si no volen fer una claudicació dels seus drets i pública acceptació de tot el que els exaltats bàrbars, jugadors o públic, fugui intentar contra la integritat física dels col·legiats en un excés d'alteració reprovable?

I el Comitè de Competició que té a les mans altres afers pendants de resolució, com un cas de Terrassa, podrà fer justícia davant d'aquest procediment creat pel Consell Federatiu que afebleix la seva autoritat?

Uns i altres, Consell federatiu, Col·legi d'àrbitres i Comitè de Competició han quedat ben mal col·locats amb aquesta ensopegada. Avui cal fer les coses a la llum i no a l'ombra i procedir amb els reglaments a la mà, tant per als uns com per als altres, si no volen que els qui estan sotmesos a certes institucions facin ben poc cas de l'autoritat d'aquells qui podent-ne fer bon ús tan poc l'aprecien en el seu just valor.

AQUELL

Altaveu indiscret

PRONOSTIC DE FUTBOL

Vam, dir el passat divendres, que el Girona guanyaria al camp del Júpter, que el Barcelona venceria el Sabadell per tres gols a un i que l'Espanyol empataria a Badalona.

El resultat del camp del Poble Nou no ens ha fallat. El Girona al qual hem vist enfront l'Espanyol a Girona, es troba en franca recobració i per endavant, a desgrat del segon lloc que portava el Júpter, ens deia el cor que havia de guanyar els del Poble Nou amb l'afany de refer-se del resultat contrari del partit de la primera volta a Girona.

Pel que fa referència al resultat de les Corts, vam dir que un tres a un donaria el triomf al Barcelona; van ésser quatre. Volem dir que ve d'un gol més o menys passant de dos de diferència?

Amb l'Espanyol ja no hi ha pronòstic possible.

Diuenge tenim a la vista un Girona-Barcelona, un Espanyol-Júpter i un Sabadell-Badalona.

A Girona guanyarà el Barcelona per dos goals a un; a Sabadell el Sabadell, i al camp de l'Espanyol, l'Espanyol, també per diferències mínimes.

Esperem el resultat sense por d'errar-nos gaire.

★

El Barcelona té un atleta suís nomenat Ot Etter que és un atleta complet. Ha guanyat darrerament la prova de decatllon celebrada a Reus.

Llàstima que sigui estranger i que el mèrit quedi amb un peu a casa i un altre a fora, com passa amb les proves de Natació en què venç el francès Lepage.

★

Tenim demà a Montjuïc les proves de basquet per als campionats d'Espanya. Hi haurà semifinal i final entre el repre-

sentant de Madrid, l'equip català i dos equips valencians.

Nosaltres creiem que el representant madrileny tornarà a posar a prova l'esforç dels catalans i que és molt possible que s'emporti el títol.

Esperem però que tindrem més sort aquesta vegada que en altres i que els nostres representants aconseguiran el títol cobejat.

★

Han passat per Barcelona tres jugadors argentins que actuaven al Roma i que han fugit d'Itàlia per no anar a la guerra.

Es possible que un d'ells almenys, Guaita, torni de l'Argentina per quedar-se a jugar en algun club català.

★

Sembla que l'Olimpia torna. Ha començat a celebrar vetllades de boxa i se'ns diu que hi ha en projecte grans esdeveniments.

Sempre que obrin amb la màxima sinceritat i sàpiguen organitzar combats que tinguin interès per al públic, l'èxit acompanyarà l'empresa.

Es just que cerqui una reivindicació, altrament li pronostiquem un fracàs

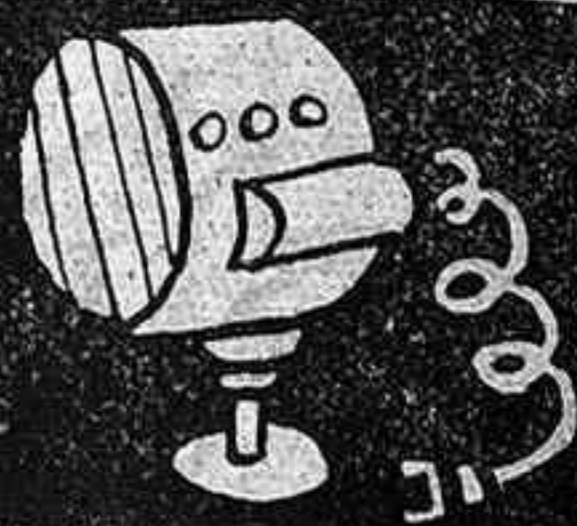
Aquest número ha estat
visat per la censura

—¿Altra vegada, tu? ¿On vas?
—¿No ho veus? Vinc a resoldre l'atur obrer!

Cinema

COMENTARIS CRÍTICA

ASTORIA. — «*La Alegre Divorciada*» de la «Ràdio». Inauguració de la nova temporada.

«Astòria» ha reobert les seves portes elegantitzat i amb film d'estrena. «Ràdio» presentarà en aquest cinema la seva producció.

Bo el film? Realment meravellós com s'havia pregonat? Això depèn del que s'entengui per meravella: hi ha qui llença crits d'admiració quan rebenta la bengala d'un coet.

Per aquests, «*La Alegre Divorciada*» serà un gran film; pels altres, un film regular; un film més, amb el truc d'un ball de música agafallosa i amb una bona interpretació per part dels autors, com ja és corrent en els films nordamericans. El simpàtic Fred Astaire, la Ginger Rogers, Alice Brady, Edward Evèret Horton, Raul Roulien, etc.

No vol dir això que «*La Alegre Divorciada*» no es pugui veure, ben al revés, és un film divertit, ben posat, ben amable, això sí, sense que sigui res de l'altre món.

El renovellament de la sala de l'«Astòria», bo. L'arquitecte Rodríguez Aries hi ha fet una bona feina.

Cinema Catalunya

Cada nit és ovacionat el film amb

IMPERIO ARGENTINA

MIGUEL LIGERO

NOBLEZA BATURRA

Un cant inigualable a la regió aragonesa. — La pel·lícula de tots. — Meravel·la del cinema espanyol.

És una realització de

FLORIAN REY

per CIFESA

FEMINA. — «*El velo pintado*». Una pel·lícula sostinguda pel treball de Greta Garbo.

Els cronistes ridículs, com el de «*L'Instant*», diuen que els qui saben anglès (ens apostem un dit que el cronista de «*L'Instant*» no el sap), han trobat en el film un llenguatge sublim, d'una rara selecció, fet, diuen, per un gran psicòleg de cultu-

ra inusitada. «*El Velo pintado*» és tret d'una obra de Somerset Maugham i, «tots els qui saben anglès», saben fins on arriba la «cultura inusitada» de l'obra de l'autor que ha donat l'argument d'aquest film.

El llibret d'«*El Velo pintado*» és lent, teatral, com ho era l'argument de «*Como tú me deseas*», de Pirandello, fet per la mateixa artista. «*El Velo pintado*» dona motius interpretatius a la gran estrella cinematogràfica que és Greta Garbo. La seva presència en la cinta salva la son de l'espectador i les llangors que la «psicologia de cultura inusitada» obliga a fer a la seva gran intèrpret.

En el magnífic saló

ASTORIA

continuen els èxits sense fi de la fastuosa super-revista

La Dansa dels Petons per l'ideal e insuperable parella de «*LA CARIOCA*»

«*EL CONTINENTAL*»

— cantat en espanyol per

RAUL ROULIEN

adquireixi les seves entrades amb anticipació.

UN FILM RADIO... NATURALMENT

Llegiu simultàniament en dos diaris, «*La Humanitat*» i «*El Mundo Deportivo*»: «Un fracàs». — «*Violines de Hungría*». — Aquesta pel·lícula és estrenada al Maryland (el cine «carca»: Terra de Maria... zantízima), això vol dir el mot anglès Maryland). L'autor de la rebentada doble és Josep Segré, cap de la publicitat de la casa Huet, concessionària del film «*Gòlgotha*», i casa que té molt a veure amb el «*Fantàsiu*» (altre cinema carca) i casa també concessionària — la «*Huet*» — d'«*El Juramento de Lagardère*», una cinta que el tal Josep Segré havia

de lloar com a cap de publicitat de la casa i reventar com a crític que giravolta.

I així va, això de la publiitat i la crítica del cinema.

★

¿Es bo el film de «Violines de Hungría»? Es un film de tants, ni més bo ni més dolent que altres que són rebuts a so de bombo i platerets pels crítics que es fan bones situacions dintre el cinema.

★

FANTASIO. — «Gòlgota», film de Julien Duvivier. L'aniran a veure, amb gran fervor, tots els qui anaren a Romea a veure «El Divino Impaciente». A nosaltres, aquest film no ens diu res. Es un film comercial que té encerts cinematogràfics.

Avui, més que mai, tots els qui especulen amb la vida de Jesús, tenen alguna cosa de Judes: l'amor als trenta diners de la bossa. Sense el pensament fix en el rendiment que porta «golgotear», els Julien Duviviers no farien films.

★

TIVOLI. — «Amor de madre». Pleguem!

L'amor de mare és una gran cosa, però s'ha explotat tant ia fàcil sentimentalitat d'aquest tema que qualsevol autor «gargallista» s'hi ha vist amb cor.

Ens creiem que el local del «Tivoli» podia ésser escollit per altra cosa que per presentar films d'aquells que tenen tant d'èxit a «La Torrassa».

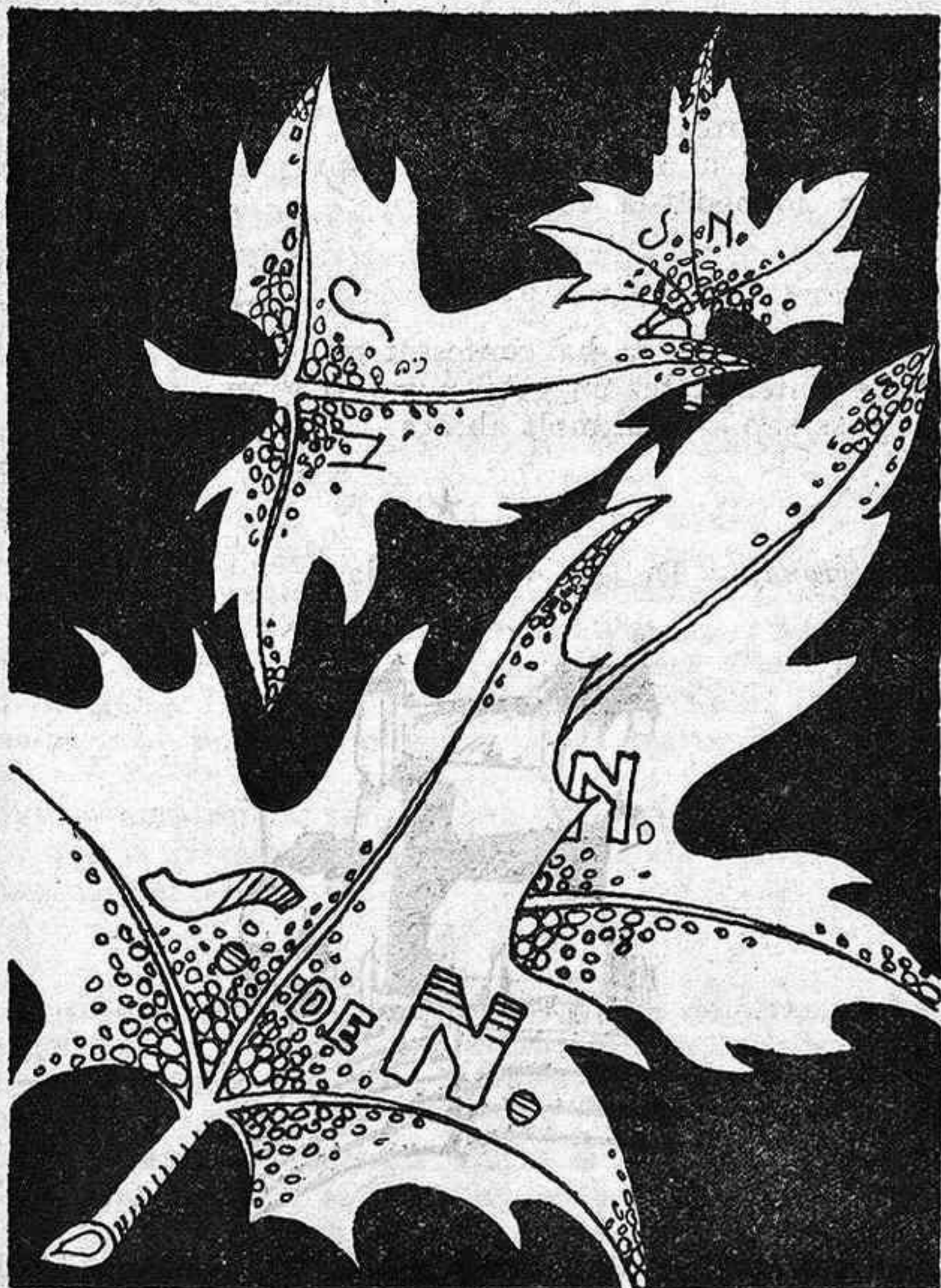
★

URQUINAONA. — «La Loteria del amor», de la Fox.

Triomf d'interpretació i quadrets de revista que es deixen veure.

No es tracta de cap gran producció de la Fox.

La propaganda que que es fa a «El Velo pintado» diu això: —Somerset Maugham, l'escriptor americà, creador de les més grans novel·les».

Fulles de l'arbre caigudes
joguina són del ventet...

Ves, i nosaltres sense assabentar-nos que aquest gran escriptor «americà» escrivís les més grans novel·les. Sabíem que Somerset Maugham era un dramaturg i novel·lista «anglès» força melodramàtic i sense cap partícula de «creador de grans novel·les».

Visca l'analfabetisme amb lletra!

★

S'ha estrenat «Nobleza Baturra», producció nacional de la «Cifesa». L'ha presentada l'Agrupació de Periodistes cinematogràfics.

Ens sembla millor que la «Nobleza Baturra» hagi estat presentada a Barcelona pels Periodistes cinematogràfics que no pas que ho hagués estat per Royo i Villanova.

En parlarem la setmana entrant.

Croniqueta de la setmana

Barcelona. — El senyor Jaumar de Bofarull té per a la Lliga i els seus adeptes la més efusiva antipatia. Ara bé, doncs, el senyor Jaumar de Bofarull està indignat, car, a la seva gran penetració, no se li escapa que els de la Lliga i la Ceda s'apropen.

—«Vejam si, finalment, em faran fer el ridícul» — deia un xic commós, el senyor Jaumar de Bofarull.

—«Es molt probable» — contestem nosaltres!

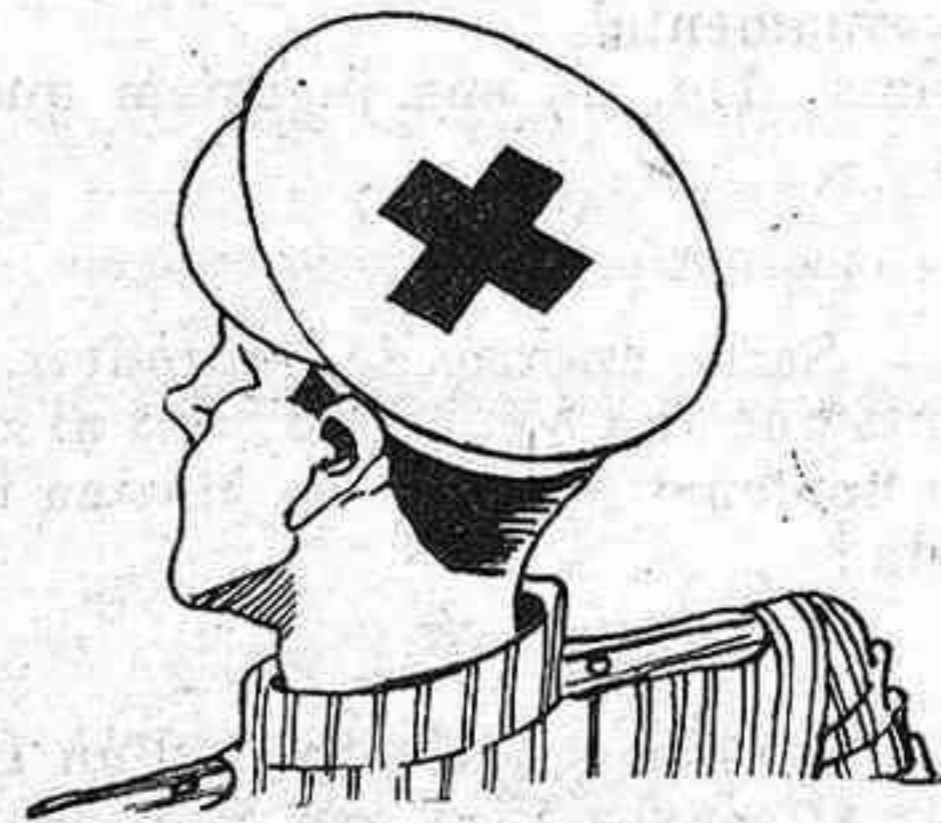
★

Barcelona. — El senyor Portela ha tornat a Barcelona a fer de ciutadà particular.

—«Ésser lleial i acatar noblement el règim té també els seus inconvenients» — diu que l'altre dia murmurava un amic seu que el veia passejar com un esquil·lenc.

★

Barcelona. — Entre els regidors senyors Ulled i Jaumar existeix una harmonia corferidora.

Es diu que a la propera sessió del Consell de Govern estarà representada la Creu Roja.

★

Barcelona. — El monàrquic Vinardell ha ficat el nas en això de la «Costa Brava».

I nosaltres que creiem que es podia tractar d'una cosa seriosa!

★

Barcelona. — L'assemblea de Turisme, que va celebrar-se al Palau de la Generalitat, va quedar reduïda a una controvèrsia entre els senyors Pic i Vallès i Pujals.

★

Barcelona. — Copiem: «Constituída J. A. P., barriada Sagrada Família, proclama su indiscutible Jefe, José María Gil Robles, orgullo de la raza española».

Tenim el convenciment que en el grupet dels tres que proclamen això de l'«orgullo», a la barriada de la Sagrada Família, hi ha un aspirant a regidor i dos aspirants a empleats municipals.

★

Barcelona. — El senyor Vallès i Pujals en el seu discurs va parlar de l'extrafòria figura que fan els escaladors de muntanyes.

I de la figura dels escaladors de càrrecs ¿per què no en va dir res, el senyor Vallès i Pujals?

★

Barcelona. — El darrer número dels «Anals» de l'Associació de Periodistes, està gairebé tot ell dedicat a glossar escrits publicats a «La Veu» i altres periòdics de «La Lliga» per Costa i Déu.

I els socis que paguin!

★

Madrid. — Amb el nou Govern han quedat absolutament «pacíficats» els esperits.

★

Barcelona. — El conseller senyor Roviralta, l'únic melquiadista que tenim a Barceloña, no sap si ha de dimidir el càrrec davant del fet que el seu partit (?) ha quedat exclòs de la coalició governamental.

Ni deu cèntims, deu, no ens jugaríem que no dimiteix!

★

Barcelona. — Seria oportú de reproduir, actualment, les notes impertinents que «La Veu» va dirigir al senyor Companys, quan aquest fou nomenat Ministre de Marina i adreçar-les, ara, al senyor Rahola?

★

Barcelona. — Sembla que els socis d'un Casinet agrari no han volgut votar el senyor Viza, per President.

Es natural! Els resultaria sempre un «viza»-President!...

★

Madrid. — El senyor Guerra del Rio es troba molt millor de salut.

Donem aquesta nova perquè creiem que ara ja se'ns deixarà passar això de l'estat de guerra!

★

Barcelona. — El que no sabem és si en el cas que l'escenògraf Alarma estés malalt, ho podríem dir.

Qui sap si també resultaria inconvenient referir-nos a l'estat d'Alarma.

★

La Corunya. — «Intoxicats per menjar pernil en dolç». Es deu tractar d'un porc diabètic.

★

Un anunci de «La Vanguardia»: «Home de 40 anys, bon xofer, s'ofereix com a porter». No ho entenem!

★

Madrid. — Es diu que ha estat Lerroux qui ha fet Ministre en Rahola.

I es diu que fou l'Alba qui impedí que Ventosa fos Ministre d'un bon ministeri, recordant que va ésser ministre del darrer govern de la Monarquia.

Quanta tragèdia!

★

Madrid. — En Royo ha dit: «Jo, que segurament no tornaré a ésser Ministre...»
Vejam si en Royo va posant seny!

★

Barcelona. — L'Escofet ha escrit: «Es indubtable que el viatjar ensenya molt...»

Sí, és clar, però si això fos del tot cert, creuríem que els factors de tren serien els homes més savis del món!

★

Barcelona. — Ha estat denunciat un carboner per usar una romana desnivellada.

Allò de la «romana capriciosa».

★

Madrid. — Anunci d'«El Liberal». «Procedimiento inodoro, es decir, que no huele».

Molt clar! Si flairés s'hauria de dir en l'anunci, «procedimiento «isidor»». ¿No és així?

★

Stambul. — A la Turquia asiàtica l'home no pot veure la dona fins després de casats.

Aquí passa al revés. Aquí és després de casar-se quan comença a no poder-la veure!

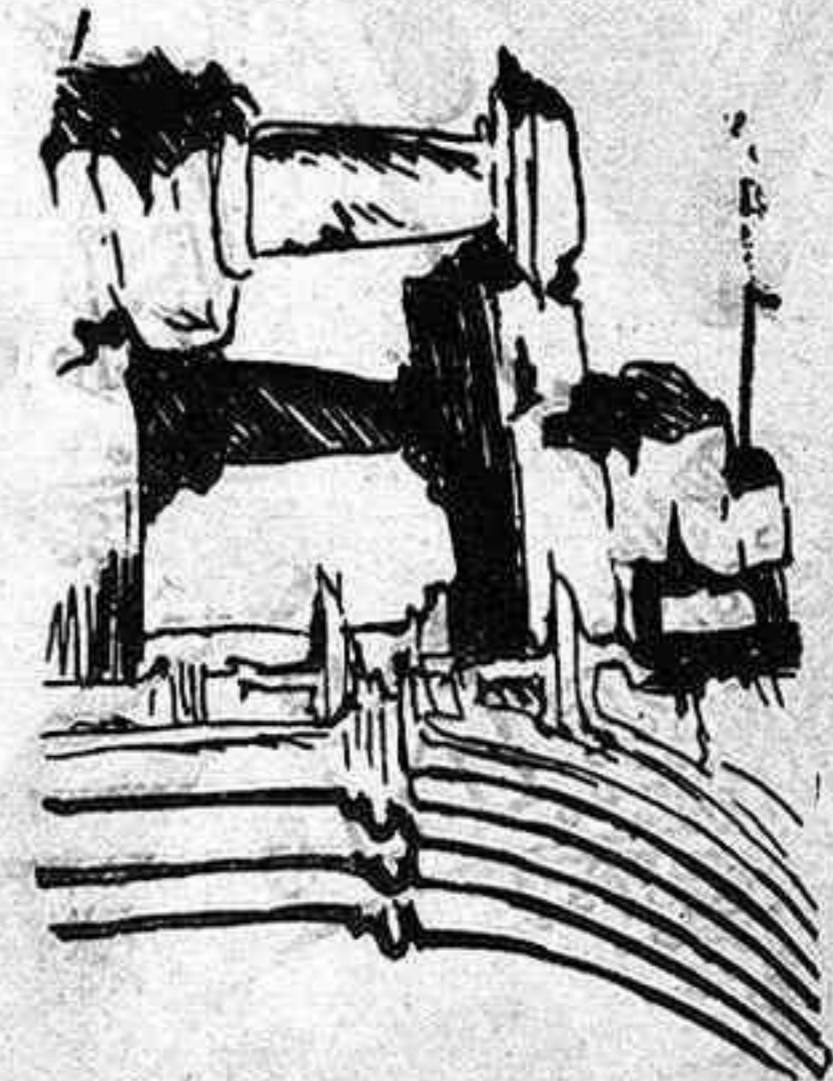
★

Madrid. — «Alba ha confessat que la raó del seu fracàs és haver intentat fer un govern massa gran.

I ja se sap... «Qui molt abraça... chapaprieta».

★

Barcelona. — De «La Vanguardia»:

«Barcelona s'ha d'interessar per a la conservació de les seves velles runes».

Ja ho fa! Un exemple: el senyor Mas Yebra.

★

Barcelona. — Margarida Xirgu rep cada dia l'homenatge de la Barcelona culta i republicana.
L'única butaca del teatre que resta sempre buida és la de l'Alcella.

★

Barcelona. — En una llista de les visites rebudes a la Generalitat pel senyor Pic figura la d'un senyor que es diu Canella Fina.
Olé!

★

Barcelona. — D'una nota del senyor Jaumar.
—«He procedit amb la màxima tolerància amb tots aquells que compleixen amb el seu deure»...
Carai! Que els passarà als altres?

★

Barcelona. — El senyor Pic regala un Palau a la Premsa.
Serà capaç la premsa de trobar que el senyor Pic no ho fa gaire bé?

★

Copenhague. — Un explorador danès ha descobert en la mar Bàltica una mena d'ocells que es nodreixen de calamars.
¿Com ho haurà descobert? Els haurà trobat tinta a les plomes??

TELÓ ENLAIRE

Ja ha començat la temporada de Teatre Català al Novetats. Hem tingut una alegria. Reveu la Pepeta Fornés ocupant el lloc que li pertoca. Pepeta Fornés és la primera actriu indiscutible de la Companyia que actua al Novetats.

★

«La Carrossa del Sant Sagrament», sàinet en un acte de Pròsper Merimée, traducció de J. Pous i Pagès: molt bona traducció.

«La Carrossa del Sant Sagrament» fou un èxit de «Le Vieux Colombier» i és una d'aquelles espanyolades tan gracioses que va escriure Pròsper Merimée atribuint-les a Clara Gozul, còmica espanyola. La protagonista de «La Carrossa del Sant Sagrament» és la Perrichola — una índia xola —, peruana que va embogir el virrei Amat, no a don Andrés de Ribera, com escriu Merimée. Els peruans Palma i Rivero han explicat meravellosament la llegenda.

Per als catalans, la Perrichola té un interès. El carrer de Petritxol ve del seu nom, una corrupció. I el virrei Amat, és el virrei que dona nom al nostre edifici de la Rambla «La Virreina».

Sabem que Ramon Vinyes i Felip Coscolla tenen escrit un llibre líric amb més certesa històrica que el de «La Carrossa del Sant Sagrament» de Pròsper Merimée. L'obra de Ramon Vinyes i Felip Coscolla és en tres actes, i el Virrei Amat, ben català, es mou catalaníssim en l'ambient d'un Perú colonial i indígena. L'obra de Ramon Vinyes i Felip Coscolla va destinada, — per si mai es fa — al teatre líric de Catalunya.

Diguem amb referència a l'obra de Merimée, jugada a Novetats, que la Nicolau hi féu una Perrichola «cabreta boja» i Martori un bon Virrei.

★

Hem de confessar la nostra alegria i la del fracàs absolut de la companyia castellana d'una tal Mieres, que va anar al «Coliseu Pompeia» a fer-nos admirar les bestieses d'un tal Lucio.

En l'ofensiva d'empresaris contra el Teatre Català, fins el «Coliseu Pompeia» va semblar un reducte a prendre. Doncs, au!, a fora! Gràcia no ha estat pas admiradora del Lucio i la Mieres i els acaparadors se n'han hagut d'anar amb morrió ple de ferratge analfabet vers altres llocs.

★

—¿Saps, noi, que fem molt de goig?

—¿Vols dir que si el Papa ens veia no canviaria d'opinió?

Tampoc «La Mujer que se vendió» dels Torrado i Pallado no ha tingut cap mena d'èxit, això malgrat els «modelo de empresarios que hacen autores (dolientos) y consagran comedias».

Oh, i malgrat els vestits cars de la Irene Lòpez Herèdia, abans de Herèdia.

★

Creiem, com el senyor Duran i Ventosa, que «el Teatre Català hauria de viure una vida pròpia i evitar que hagi de viure d'ajuts oficials». Hi ha pogut viure molts anys ¿per què ara no hi pot viure? Perquè ara el «Teatre Català no té empresaris. Té «pessigaires», com la senyora Nicolau, que ja, dos dies després de tenir la subvenció de la Generalitat, deia que «ella feia el que li donava la gana».

I ja ho veu el senyor Duran i Ventosa: haurem tingut teatre català a base de traduccions, això malgrat els diners que ell va fer donar per una temporadeta de «Teatre Català».

¿Els autors catalans no tenen obres? Que el senyor Duran i Ventosa convoqui els de solvència i veurà si en tenen. Però són obres que no permeten la senyora Nicolau d'ajudar el seu art amb l'exhibició de pijames.

★

Grans actrius catalanes que no podem veure en els nostres escenaris aquesta temporada, almenys per ara:

Assumpció Casals, Enriqueta Torres, Emília Baró.

Els «Artistes Associats» eren una promesa de temporada renovadora, malgrat el seu primer mal pas de presentació. ¿Per què els nostres artistes no intenten l'esforç d'una unió amb finalitats artístiques, que després fins podrien arribar a ésser finalitats comercials? ¿Els manca entusiasme, allò que abans en deien «ceba», i que fou el que donà vida molt de temps al Teatre de Catalunya?

Ultra Enric Lluelles, al qual creiem un magnífic director

d'escena i un gran actor, recordem noms que el Teatre Català hauria de tenir presents: el de Just Gòmez, per exemple, un dels nostres actors joves amb més fibra de gran actor.

Catalunya té excel·lents actrius i excel·lents actors en vaga, que podrien intentar fer una meravellosa companyia d'autèntic Teatre Català que a la curta o a la llarga s'imposaria. ¿Els manca coratge? ¿No hi ha actors capaços de pensar més en el seu art que en ells? Doncs, paguem tots la culpa de la mediocritat que ens colga. El qui no tingui forces per anar contra el corrent que no plori i que s'ajupi.

★

Carme Roldan és tota una actriu i en papers especials —, si tinguéssim un teatre com hauríem de tenir — única.

Recordem la seva creació en «La Dona Enamorada» i en «El Gran Aleix». ¿Qui no la recorda també en la seva creació inoblidable d'aquella tia de l'obra d'Avelí Artís que serví d'inauguració de la passada temporada del Poliorama: «Les ales del temps»?

★

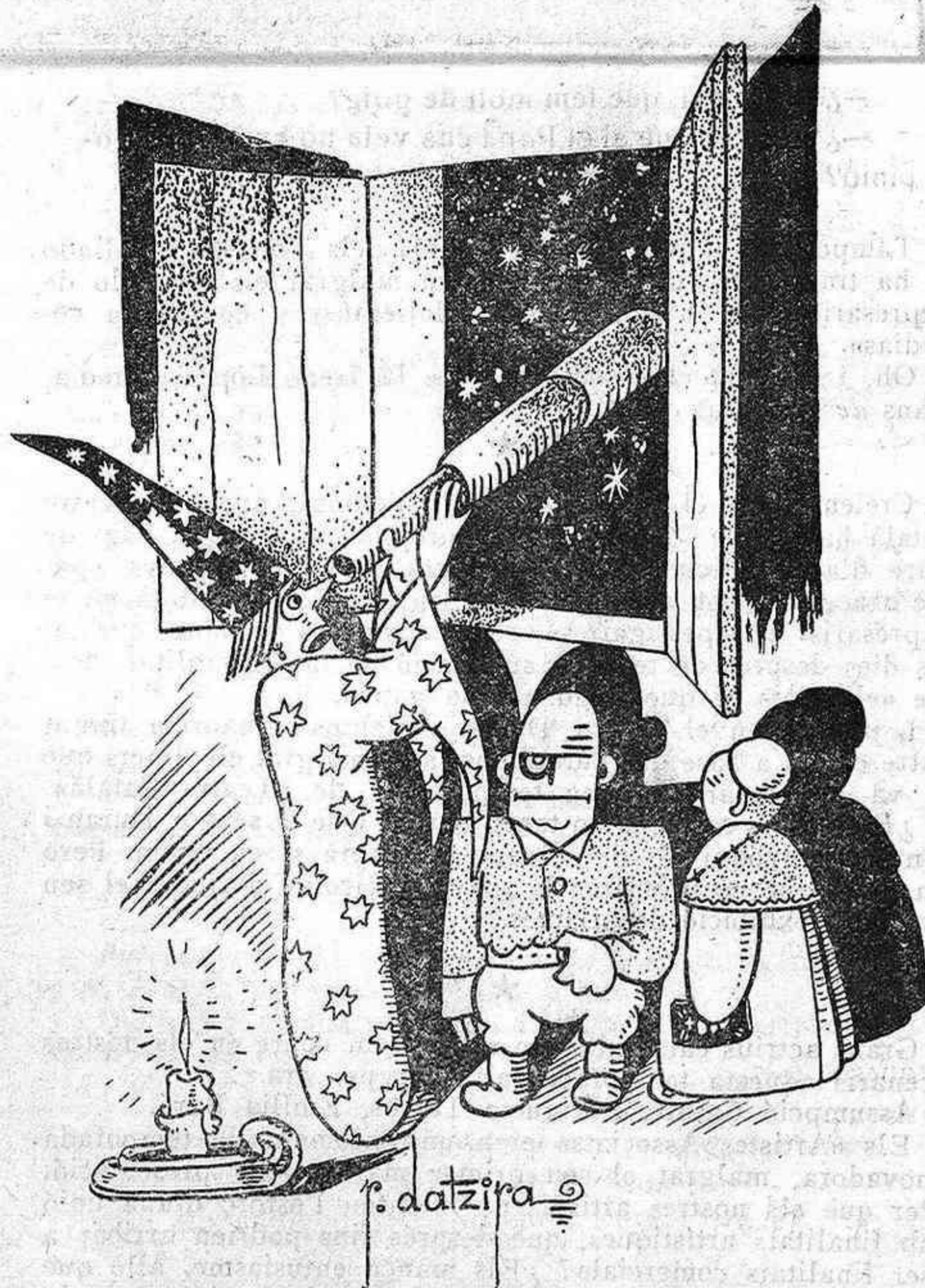
¿Quan veurem aquella sessió final de companyies «amateurs», premiades en el concurs de «Teatre Amateur» 1935?

★

Martí de Riquer ha estat el guanyador del premi en el concurs d'obres còmiques convocat per «El nostre teatre». L'obra de Martí de Riquer «Spinoza i els gentils» pertany al teatre intel·ligent.

Han estat remarcades, més o menys en el mateix concurs, obres de V. Coma Soley, Albert Piera i Seris, Joan Janer, Marian Amat, J. Roig i Guivernau i Lluís Elies.

★

A casa del nigromàntic

—Si li ho de dir clar, «don Benito,» el seu estel s'ha enfosquit. Té damunt una taca negra, molt negra...

Margarida Xirgu, «Fuenteovejuna» un altre gran èxit d'interpretació i d'execució.

★

¿Que som durs amb les nostres coses de teatre? Sí. Perquè no tenim teatre i fem veure que en tenim.

Perquè malgastem un temps que no hauríem de malgastar. I per moltes altres coses que en les mateixes repulses queden dites. Avorrim la farsa!

★

J. Puig i Ferrater ha escrit un article que ha anat molt bé per a posar-lo a la porta de la temporada de Teatre Català que fan a Novetats. Una temporada feta confiant — (la directora, primera actriu hi manifesteja: és així — amb els versos que a tot vapor escriu en Josep Maria de Segarra.

Una obra més d'encàrrec, — encàrrec poètic —, i tot allò altre res per a la senyora Nicolau.

Això que abans la senyora Mercè sospirava amb versos de Goethe a les mans i malparlava de les directrius artístiques de la companyia Vila-Daví.

★

En passar per davant del Poliorama i llegir «Guerrero-Mendoza», «Locura de amor» o «En Flandes se ha puesto el sol», ens preguntem sempre: Quin any som? I junt amb l'instint d'anar a guaitar el calendari, ens ve a la memòria allò de «viva María y toda la compañía», que no és igual que allò de: «viva María, viva el Rosario».

★

La setmana que ve parlarem de la bona adaptació que ha fet el conegut comediògraf Agustí Collado de la coneguda obra de Felip Melià «Pare vostè la burra, amic», amb el títol de: «El fill del seu pare» i de «Teatres Particulars a Barcelona en el segle XVIIIè» del nostre amic i company de redacció Francesc Curet.

ESQUELLOTS

Seria curiosa i edificant una estadística dels homenatges celebrats d'un any ençà. Ja és sabut que qui està sol i no s'hi conforma, busca companyia i que són més de quatre els qui volen ofegar el despit i les temences en una cuixa de pollastre i dins una copa de xampany.

(Els homenatges vénen a ésser com una mena d'injeccions per als anèmics i d'oxigen per als qui s'ofeguen. A la llarga, un mal negoci.

**

Hom ha volgut premiar i festejar una vegada més els èxits que va aconseguir el senyor Lerroux. L'esclatant triomf que va obtenir amb motiu de la darrera crisi, l'ha fet mereixedor d'un homenatge que li han ofert els seus puntals. A més, com que en les festes celebrades a Barcelona el 8 de setembre no hi va ésser qui va voler, ara s'ha fet a Madrid una ampliació amb caire de tornaboda, però sense assistència de públic, car s'han volgut evitar les empentes.

**

En el moment d'escriure aquestes ratlles, ens diuen que l'homenatge dels parlamentaris al senyor Lerroux anirà precedit d'uns mots d'introducció del difunt Melquiades Álvarez i una absoluta final per un representant de la «Lliga», aquest partit de la mala estrugança que només fa acte de presència quan les coses han d'acabar malament.

¿No volem dir que tot això té tot el caràcter i l'ambient del final del cinquè acte del «Tenorio»?

**

El senyor Cambó ha manifestat el seu entusiasme per l'homenatge al senyor Lerroux i és probable que hi hagi assistit personalment. El que no s'ha dit és si exhibirà en el nus de la corbata la bala de l'atemptat d'Hostafranchs que anava destinada a Salmeron i que va anar a parar al cos del líder

de la «Lliga». Després de tot, cal confessar que aquesta bala li ha portat sort.

**

Llegim que la Penya humorística «Arca de Noè» es proposa celebrar aviat la «Diada de l'Animal. Una altra vegada?

**

El pulcre literat i àrbitre en afers de «modes» i alta costura, senyor Carles Soldevila, ha evocat els seus records bèl·lics en un estimat confrare nostre. Ha escrit que el seu primer record de guerra és la dels russos amb els japonesos i després, la dels boers amb els anglesos. ¿Vol dir que la memòria no li falla i que no li fa canviar la cronologia dels fets?

**

Segons noves, el Govern alemany ha perdonat, de Berlín estant, el periodista barceloní senyor Civera, que sofria presó atenuada amb motiu d'un escrit publicat a Barcelona i que va desplaure al «Führer».

Per un motiu per l'estil continua empresonat el periodista Antoni Espina. També sofreix la mateixa sort el publicista D'ego Ruiz per haver-se atrevit en un llibre a discutir el Duce.

**

S'ha parlat en tots els tons de la salvatgeria dels abissinis. Un dels motius principals d'aquesta mala fama és que fa una quarantena d'anys que l'emperador Menelik va posar un cul com un «pomodoro» als seus enemics. I... qui sap!

**

Cara. Diu el Duce: «Nosaltres anirem a la nostra amb Ginebra o contra Ginebra».

Creu: El representant d'Etiopia a Londres ha pronunciat aquests mots: «El meu país, prefereix sofrir la mort i la destrucció a mans d'Itàlia, que no pas veure a altres nacions en una guerra per la nostra defensa».

**

I que fa, mentrestant, el Sant Pare, el vicari de Jesucrist? Resa, resa...

**

La casa de Borbó, branca espanyola, ja va rematant les existències. Ara ha casat l'ex-infant Joan, una de les esperances més sòlides de les nostres granotes que demanen rei.

Entre tots, després de tants casaments, estan treballant per a augmentar la successió, cosa de la qual no se'n surt, i prou que se'n plany, el venerable Carles Alfons, rei *in partibus* dels tradicionalistes. Nosaltres, des d'aquestes planes, vam intentar una vegada de donar una fórmula provada i segura per a tenir fills malgrat de l'edat, sense necessitat d'acudir a potingues d'apotecari; però la censura, que no pot consentir que hom parli ni en broma de la carlinada, ens va privar de fer aquets desinteressat servei.

**

Entre la gent que han anat a fer de «mirons» a Roma amb motiu de les noces de l'ex-infant Joan, figurava el cèlebre Doctor Albinyana (Déu ens lliuri de les seves receptes!) i cent o dos-cents «legionarios». Ara que hi són, podrien allistar-se a l'exèrcit feixista i anar a Abissínia. Nosaltres ens treuríem un pes de damunt i els etíops aviat n'haurien tret els taps. *I tutti contenti!*

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatjes amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes

100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »

100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »

100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escolliu-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. ~ Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. ~ Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. ~ 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.

100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendres les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

Obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Veïria i d'Estalvi i altres presents a proporció amb l'import de la compra

Marionetes.

—Trobo que es veuen massa els fils.

—¡És clar que es veuen! ¡No és pas gaire diferent la marioneta del polític!